

EN SECALLET

-Espavila Secallet, que faràs tard a l'escola.-

En Secallet, era un nen molt primet i petit, perquè mai no tenia gana, i no volia menjar. La gent li va començar a dir així, i van acabar oblidant el seu nom.

La mare no sabia ni que fer, per que mengés.

A la cuina hi havia el tiet, que encenia la pipa, i va tirar el llumí a la brossa, hi havia paper que es va encendre al moment, Secallet ràpid com una fletxa, va agafar un sífó de damunt la taula, i xiiissssssss, ho va apagar rient.

-De gran seré bomber! –

Va agafar la motxilla que la mare, sempre amb l'esperança, de que li vingués gana, li havia ficat: una ampolleta d'aigua, un entrepà, i una poma. Damunt de la motxilla es va endinyar aquest anorac, que li havia donat el seu cosí, i que li anava tan gran, que per això se'l ficava per damunt. Era de color groc, amb unes ratlles blanques a les mànigues, i se'l va estrènyer lligant el cordó de baix.

Es va clavar, també, la gorreta que li havia regalat la seva avia, que també era groga, però amb la visera color taronja, i va dir:

-Adéu!.- Mentre sortia corrent de la casa, i cridant al seu gos.

-Anem, Duc!

En Duc, l'acompanyava sempre a l'escola, i després, quan ho deia la mare, l'anava a buscar. En Duc i Secallet estaven sempre junts. La mare li va dir que no s'entretingués pel camí. I van marxar corrent i jugant tots dos.

Camí del col·legi li agradava apropar-se a mirar el riu, en un lloc que feia una mica de platgeta, per mirar les formigues, els cargols, les sargantanes...i en un moment que en Duc es va quedar unes passes enrere, distret amb una

granota, i ell es va ajupir per agafar una closca, (ben bé semblava un aneguet).

En sec, es va sentir una xiuladissa, i alguna cosa el va aixecar de terra, i se'l enduia volant, primer va pensar:

-Que divertit!, estic volant!- va cridar en Duc, que bordava, però al moment ,va començar a sentir unes urpes que li travessaven l'anorac, i li començaven a fer mal. Va mirar cap dalt i va comprendre el que passava, era un àliga que se'l enduia volant, anaven cap a una muntanya alta i escarpada, i poc després el va dipositar al seu niu i va marxar. Al niu hi havia tres aligots que se'l van mirar estranyats, semblava que pensaven, mirant-se uns als altres

-Quina mena d'animaló ens ha portat la mare- Un semblava dir: -

-Li està fallant la vista.- Així i tot es van anar apropant amb l'idea de picotejar-li, estava molt espantat, i va recordar el que li deia l'avia: "Quan tinguis por, canta". I es va ficar a cantar una cançó de l'escola, movent braços i cames com li havia ensenyat la senyoreta. Els petits aligots, lletjos i coberts de borriçol, es miraven els uns als altres i semblava que reien, ell es va amagar entre les branques del niu, i es va ficar a plorar,

-Com me'n sortiré d'aquesta?- I plorant es va quedar dormit.

Encara no havia clarejat el dia, que va sortir poc a poc i es va ficar al damunt de l'àliga, que encara dormia, va pensar: -Si em va agafar a la vora del riu, potser hi tornarà-.

Quan l'àliga va sortir a buscar menjar, ell es va agafar fort a les ales.

-A veure on anirem- Però l'àliga, només voltava pel bosc, va agafar una Perdiu i va tornar al niu. – Si hagués vist cases... però no.-Els aguillons es van

ficar a menjar de seguida, lluitaven pels trossets de carn, ell es va recordar del entrepà i el va treure, el va desembolicar, però abans de que li fes un mos, un aligot li va prendre d'una picotejada, i un altre li cedia un trosset de carn, tenia gana, però estava crua, ecs, quin fàstic. Va veure aigua. Havia de pensar quelcom per tornar a casa. A la tarda, va agafar unes plomes, i se les va endinsar pels forats que tenia al anorac, es va ficar a la vora del niu, i va dir:

-Adéu amics, desitgeu-me sort- I es va tirar, va estirar bé els braços i les cames, i com que pesava poc va anar planejant, el vent se'l enduia, amunt, i avall, estava espantat, pensava com aterrar, -Segur que em faig sang al nas- però planejant, planejant , va anar a parar a dalt d'un arbre, les branques i les fulles el van acollir dolçament. Quan es va fer fosc, va veure aigua i es va menjar la poma, i pensant en la mare, plorant es va dormir. Quan es va despertar, la seva panxeta feia "rau, rau", i li feia una mica de mal. Només tenia ganes de plorar. Quan mirant les branques, va veure un niuet amb quatre ous, en va agafar dos i estava paladejant els ouets, quan es va adonar que per baix de l'arbre passava una carretera, cap al mig dia, va veure venir un camió amb tendal. -Ara és la meva- va pensar, i s'hi va tirar.- A algun lloc arribarà-

Després de molta estona, en un revolt de la carretera, la roda de darrera va pitjar una pedra, i del retruc, Secallet va sortir disparat, va caure en unes herbes altes i va baixar rodant una estona. Només es va fer uns quants esgarranys. Cap a la tarda, va passar per una vinya i va menjar un poc de raïm,. Va començar a fer-se fosc, tenia molta por i enyorança de la mama i el papa, de l'avia, del Duc...De tots els de casa. Tenia que espantar la por, i les

ganes de plorar, i com deia l'avia, es va ficar a cantar. Mentre cantava la cançó de "L'esquirol", va veure una llum allà baix, un gran resplendor. –Un incendi!!!- al moment va sentir el so d'una sirena, va anar corrent. Era un camió de bombers!. Quan va arribar, es va apropar a un d'ells.

-De on surts, tu, nen?- I com li havia dit una vegada l'avia, "Si mai et perds, apropat a una persona gran, i digues –li com et dius, i on vius", de seguida que li va dir el nom, el bomber, va cridar als seus companys,

-Ei, nois, és el nen que fa dies, busquen pel riu,- I a ell li va dir :

-Puja a la cabina, i estiguis quiet, que en quan apaguem aquest foc, et portarem a casa.

-Que ha passat aquí?-

-El de sempre, algú ha llençat una burilla des de el cotxe- va dir el Bomber.- De seguida van trucar a la policia i als pares, que l'havien trobat!. Quan van passar pel mig del poble, anaven tocant la sirena sense parar, i tota la gent corrent, els va seguir fins la casa del Secallet. La seva mare el va abraçar molt fort, plorant, i el pare, i l'avia. Tots li feien petons, li miraven els esgarranys de la cara, ploraven i cridaven, i el Duc bordava i feia giragonses, tots estaven molt contents, que reien i ploraven al mateix temps. Li diu la mare

- Fillet meu, no em dius res?- Si mare, tinc moolta gana- Tots es van ficar a riure.

-I quan sigui gran vull ser BOMBER!!!.

Maria la Seca